

De Boeken van Dhûbh

Het Zwarte Geheugen

**De Boeken van
Dhûbh**

**Het Zwarte
Geheugen**

B. B. WOBBRICH

Titel boek: De boeken van Dhûbh: Het Zwarte Geheugen

Auteur boek: B.B. Wobbrich

Omslagontwerp: B.B. Wobbrich

Illustratie omslag: B.B. Wobbrich

© 2025, B.B. Wobbrich

Herwerkte versie 2023

Uitgegeven in eigen beheer

info@bbwobbrich.be

ISBN: 9789403781921

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën,
opnamen
of op enige andere manier zonder voorafgaande
schriftelijke
toestemming van de uitgever.

Voor Amber, Balder en Birte.

Dankwoord

Mijn dank gaat uit naar iedereen die mij steunde tijdens het schrijven van dit boek. Ieder die zijn mening gaf en mij aanzette tot verder schrijven. Mijn ouders die me leerden doorzetten. Alwin die een deel verbeterde en wat tips gaf. Moge je zwaard nooit roesten! Bart en Tine die ik met het laten lezen van mijn eerste hoofdstukken nieuwsgierig genoeg kon maken om me aan te sporen verder te doen zodat hun ongeduld om meer te kunnen lezen beloond zou worden. Nog eens Bart, maar ook Mike, Dave, Sofie en William die met plezier in mijn zelf gemaakte wereld rondliepen tijdens de gezellige Dungeons and Dragons spelavonden. Louise, mijn schoonmoeder, die alles doorlas en verbeterde. Ook Thierry, die een onmisbare hulp bleek bij het reviseren van de tekst. En vooral An, mijn lieve vrouw, die niet enkel verbeterde en haar mening gaf, maar die ook altijd in me bleef geloven.

PROLOOG

Ruolf keek dromend voor zich uit vanop de muren van Spiewacht. Hij trok zijn mantel wat steviger om zich heen om zich te beschermen tegen de kilte van de nacht en de vallende sneeuw. Het was hier altijd zo. Koud en wit van de sneeuw, met steeds die ijzige wind met zijn spookachtige gehuil als stemmen van de geesten van die arme drommels die hier over de muur gezet waren. Hij vervloekte de dag dat hij naar deze godverlaten plaats verbannen was. Het wachtlopen in Spiewacht was volgens de legenden noodzakelijk vanwege één of andere dreiging die uitging van de Verloren Kusten. Het zou iets te maken hebben met de grote oorlogen van toen. Dat was echter al eeuwen geleden.

Iedereen die hier gestationeerd was, had ooit wel eens de wrevel opgewekt van hooggeplaatste edelen in Avelaso. Floerick, hun kapitein, was vroeger één van de vooraanstaande edelen van het hof. Tot hij een oogje bleek te hebben op de kroonprinses. En zo was er voor elk van hen wel één of andere reden om hier in deze koude uithoek van het rijk wacht te moeten lopen. De toren van Duim, een nog noordelijker gelegen post, was al tientallen jaren verlaten en er werd gezegd dat het er spookte.

Nu dienden de Verloren Kusten als ijzige gevangenis voor de misdadigers van Avelaso. Alle dieven, moordenaars, verkrachters, afzetters en ander onguur volk werden zonder pardon over de muur gezet en overgeleverd aan de ijzige

koude van de Verloren Kusten. Sommigen zouden het overleefd hebben en een kleine leefgemeenschap vormen. Af en toe kwam er één naar de muur. Hij smeekte dan om binnengelaten te worden of probeerde uit wanhoop de muur te beklimmen. Ruolf hoopte dat hij mee kon gaan met de patrouille die volgende week de nieuwe lading gevangenen zou ophalen in Witgoor. Het was het enige dorp in Noord-Avelaso van enige betekenis, op de Verre Haven na. Hiermee was ook alles gezegd, want veel meer dan een dorp was het ook niet. Er leefden vooral pelsjagers en mensen die om één of andere reden voor een tijdje uit het zicht wilden verdwijnen. De herberg was echter een welkome afwisseling voor de soldatenkantine van Spiewacht. Als je wilde betalen, kon er ook altijd wel een warm onthaal geregeld worden in één van de bovenkamertjes van de herberg. Ja, na een jaar hier op de muren kon Ruolf wel een goede pint bier en een stevige wip gebruiken.

De wind rukte aan zijn mantel en terwijl hij trachtte het beetje warmte dat hem nog restte bij te houden, zag hij vanuit zijn ooghoek iets bewegen. Hij boog zich over de borstwering om beter te kunnen kijken. Aan de voet van de muur zag hij een man die probeerde tegen de muur op te klauteren. Hij lachte in zichzelf. Waarschijnlijk één van de veroordeelden die de verbanning beu was. Hij zou toch nooit langs de spekgladde muur naar boven geraken. Hij schonk er verder geen aandacht aan. Een schrapend geluid als van metaal over steen deed hem opschrikken en hij keek over de muur om te kijken wat dit veroorzaakte. Ruolfs blik werd plots met afgrijzen vevuld. Het laatste wat hij zag was een flits van metaal en de grond die snel naderbij kwam.

Floerick keek vanuit zijn torenkamer neer op de muren van Spiewacht. Tussen de dwarrelende sneeuwvlokken zag hij in

het fakkellicht de wachters op de muur. Hij moest onwillekeurig terugdenken aan de winters in Kars. Zachte winters, in niets te vergelijken met de ijzige kou en de sneeuw hier in Spiewacht. De ontmoetingen met de erfdochter in de kasteeltuinen waren hem echter noodlottig geweest. Het was al snel duidelijk dat ze iets voor elkaar voelden. Hoe voorzichtig ze ook waren geweest, hun afspraakjes bleven niet onopgemerkt. Na een gesprek met de heerser over de eerbaarheid van zijn dochter en gezeik over politieke verbintenissen kreeg hij zijn nieuwe post toegewezen. Korpscommandant van het garnizoen in Spiewacht. En hier stond hij dan, verbannen uit het hofleven en ver weg van alle luxe. Zijn geliefde zou één of ander gearrangeerd huwelijk moeten aangaan en voor altijd voor hem verloren zijn.

Door de sneeuw kon hij niet goed zien wie er op wacht stond. In het midden van de muur daar, dat moest Ruolf zijn. Zonder twijfel één van zijn trouwste soldaten, ondanks zijn constante gemopper. De andere wachters hadden de beschutting van hun wachthokjes opgezocht. Hij zag hoe Ruolf zich over de borstwering boog. Waarschijnlijk weer te veel gedronken. Hij kon het hem niet kwalijk nemen. In deze uithoek was de fles een welkome afleiding. Plots leek het of Ruolf over de muur verdween, maar twee seconden later stond hij alweer op zijn plaats. Waarschijnlijk gezichtsbedrog. Dat kon gebeuren, door de wind die de neervallende sneeuw in grillige vormen deed rondvliegen.

Floerick zag hoe Ruolf zijn plaats op de muur verliet. Hij liep wat voorovergebogen en het leek of hij ziek was. Floerick bleef hem even nakijken. In plaats van rechtstreeks naar de soldatenverblijven te gaan, ging hij langs de poort. Floerick zag hem een praatje maken met de poortwachter. Plots hakte Ruolf de poortwachter met één zwaardhouw het hoofd af en opende de zware dubbele poortdelen. De wind werd

eensklaps heviger en blies de neerdwarrelende sneeuw weg. Stom van verbazing zag Floerick een leger voor de poort staan.

Monsterlijke, witte paardachtige wezens met rode ogen droegen ruiters die gekleed leken te zijn in ijs.

Floerick herstelde zich van zijn verbazing en riep: "Te wapen!"

Zijn geroep werd echter overstemd door het gehuil van het aanvallende spookleger. Want daar leken ze nog het meest op. Het was net of alle verbannen misdadigers uit het graf herrezen waren om wraak te komen nemen op het land dat hen de dood had in gestuurd.

Floerick nam zijn zwaard en rende de torenkamer uit om de aanvallers te lijf te gaan. Hij sloot zich aan bij enkele soldaten die door het kriegsgehuil gealarmeerd waren. Op de binnenplaats stuitten ze op een onwezenlijk tafereel. Door de witte kledij van hun aanvallers en de dichte sneeuw, leek het of de soldaten tegen de sneeuw zelf vochten. Het ene moment leek alles een muur van sneeuw en even later flitste een zwaard, dat zijn dodelijke tol eiste. Floerick zag al snel in dat de strijd hopeloos was. De aanvallers waren veruit in de meerderheid en bleken goed getraind. Hij riep: "De stallen, naar de stallen," en trachtte zich een weg te banen naar het stalgebouw aan de overkant van de binnenplaats. Enkele witte gedaanten die voor Floerick opdoemden, bekochten het met de dood. Hij was niet voor niets de beste leerling geweest van de zwaardmeester van Avelaso. Bijna aan de stallen gekomen, botste hij tegen de flank van één van de rijdieren van de aanvallers. Hij dook weg en kon ternauwernood de zwaardhouw van de vijandelijke berijder ontwijken. Daarbij sleurde hij de mantel van zijn belager met zich mee, zodat die bijna van zijn rijdier viel. Het gruwelijke dier steigerde echter en de gekartelde hoeven raakten zijn schouder, waardoor hij

op de grond viel. Rijdier en ruiter keerden zich snel naar een volgende tegenstrever. Het was duidelijk dat Floerick de stallen nooit zou bereiken. Er restte hem nog maar één mogelijkheid. Hij wierp de witte mantel van zijn aanvaller over zich heen en kroop tussen de strijdende mannen en paarden door naar de onderkant van de buitenmuur. Daar vond hij na enig zoeken de verborgen hefboom. Hij haalde hem over en een verborgen luik zwaaide open. Floerick liet zich naar beneden vallen, het veilige duister in. Terwijl het luik zich weer sloot verzwakte het geluid van het gevecht. Hij kroop nog enkele meter verder, zakte in elkaar en bleef ogenschijnlijk levenloos liggen.

Rood keek de gelagkamer rond. Het was druk vandaag, maar dat was het altijd rond deze tijd van het jaar. Als de stormen heviger werden en de sneeuwval dichter, trokken de pelsjagers naar Witgoor om er te overwinteren. De herberg van Rood was een trouwe stopplaats voor de ruwe mannen en vrouwen die dit seizoen toch niet veel meer konden jagen en hun karren vol pelsen naar de handelaars in Witgoor brachten. Van het geld dat hun pelsen opbrachten konden ze dan binnen de veilige beslotenheid van het meest noordelijk gelegen dorp van Avelaso rustig de winter doorbrengen. Rood zette haar meiden en knechten aan tot spoed. Buiten haar herberg stond een kampement van soldaten van Kars. Het was een volledig centaer, en dat waren veel monden extra om te voeden, al was het dan maar voor één nacht. Gelukkig waren ze erop voorzien. Ze kwamen altijd rond deze tijd van het jaar en naar aloude gewoonte vervingen ze voor één avond de gewone soldatenkost door haar vers bereide stoofpot. Ze waren onderweg naar Spiewacht om er een twintigtal misdadigers aan het Ys te geven. Ook was er een kleine versterking bij voor het garnizoen van Spiewacht.

Waarschijnlijk weer enkele onfortuinlijken die de wrevel van de heerser opgewekt hadden en daar in dat verlaten gat de eer van het koninkrijk mochten hoog houden.

Ze nam het overdekte dienblad, dat voor de bevelhebber van dit legertje bedoeld was, over van één van haar meiden. Met haar schouder duwde ze de buitendeur van de keuken open en haastte zich de schemering in naar de tent van de bevelhebber. Ze had er steeds een gewoonte van gemaakt belangrijkere personen zelf te bedienen. Dat was haar enige kans in deze uithoek van de wereld om nog eens een deftig gesprek te kunnen voeren en op de hoogte te blijven van wat er gebeurde in het koninkrijk. De twee lijfwachten voor de tent van de aanvoerder lieten haar zonder problemen door. Ze glimlachte even. Dat wou zeggen dat het voor de bevelhebber niet de eerste keer was dat hij dit tochtje maakte.

Ze ging de tent binnen. Het was een doorsnee soldatentent, alleen iets groter. Achteraan de tent stond een brits met daarop een dik wollen deken. In het midden van de tent stond een grote tafel met enkele rollen perkament, waarschijnlijk kaarten, en schrijfgerei. Tegen een kist stonden een aantal zwaarden en een oude, verweerde boog.

De bevelhebber stond met zijn rug naar haar toe een boek te lezen. Desondanks herkende ze dadelijk de jongeman die nu al de afgelopen drie jaar deze tocht maakte. “Zet het dienblad maar op tafel,” klonk zijn warme doch ietwat hese stem. Rood zette het dienblad neer op de tafel, die voor twee gedekt was. Ze ging ongevraagd op de dichtstbijzijnde stoel zitten en begon beide borden vol te scheppen met de simpele, maar voedzame hutsepot. Ze was er ondertussen al aan gewend dat hij wist wie er achter hem stond, ook al dacht je geen geluid te hebben gemaakt. De jonge bevelhebber draaide zich om en zette zich neer op de andere stoel. Hij keek haar even glimlachend aan en begon rustig te eten. Een tijdje werd er

niet veel gezegd en toen het eten op was en de jonge krijger met zijn beker wijn achterover leunde in zijn stoel, vroeg Rood: "Wel jonge Heer, wat nieuws uit het zuiden?"

"Ach," zei hij, "ik denk dat onze koning zijn beste tijd nu wel gehad heeft. Het is al langer duidelijk dat hij een dagje ouder wordt, maar de laatste tijd begint zijn gezond verstand plaats te maken voor onredelijk gedrag. Weet je dat de misdadigers die ik ditmaal meebreng allen van goede komaf en edele geboorte zijn? Tot de laatste man zijn het jonge edelen die hogerop willen komen en door hun vernieuwende manier van denken blijkbaar bestempeld worden als verraders. Ik heb zo'n vermoeden dat de nieuwe raadsheer van de koning hier ergens voor tussen zit en dat hij onze koning op de één of andere wijze manipuleert. De belastingen zijn verhoogd, zogezegd om de voedselschaarste in het noorden te compenseren, maar er is nog geen enkele karavaan met voorraden die in deze richting vertrokken is, teruggekeerd. Naar mijn mening zijn ze zelfs nooit ter plaatse aangekomen, of wel?" Hij keek Rood vragend aan.

"Nee," zei Rood, "er is hier geen enkele karavaan voorbij gekomen. Mocht dat wel zo zijn, dan zou ik het weten. Dit is tenslotte de enige behoorlijke weg naar Witgoor."

"Dat had ik al wel gedacht," zei de jonge krijger. "Niet dat het nu nog veel uitmaakt."

"Hoezo?"

"Wel, beste Rood, het lijkt me dat dit mijn laatste reis naar Witgoor zal zijn. Blijkbaar is het de heerser ten gehore gekomen dat ik twijfels heb omtrent zijn huidige beleid. Ik heb de eer de nieuwe bevelhebber te zijn van het garnizoen van Spiewacht."

"Tja," zei Rood. "Als je hier niet meer langskomt, kunnen we maar beter deftig afscheid nemen, nietwaar?"

Twee uur later stond Rood op van de soldatenbrits. De jonge bevelhebber was in slaap gevallen, een flauwe glimlach op zijn gelaat. Rood schikte haar kleren en liep stil naar de tafel waar ze het dienblad opnam. De heerser moest echt wel gek zijn om zo'n veelbelovende jongeman zomaar weg te sturen, alleen maar omwille van zijn kritische manier van denken. Ze had in het kaarslicht de lichtblauwe tatoeage gezien van een wolf en een draak op zijn rechterschouder. Hij was dus afkomstig van de woeste eilanden van het Nordland. De tatoeage op zijn zwaardhand was een andere zaak. Die betekende dat hij een getraind krijgsheer was. Zo'n teken droeg alleen wie daartoe ook opgeleid was. Al wie het gewaagd had de tatoeage zonder krijgsopleiding aan te brengen, was zonder uitzondering op plotse en gewelddadige wijze om het leven gekomen. Spijtig dat ze hem nooit meer zou zien, maar ja, zo was het leven nu eenmaal.

Ze zuchtte en ging de tent uit. Her en der verspreid in het nachtelijke kamp zag ze kleine vuurtjes waarrond enkele wachters zaten. Sommigen zaten te dobbelen, anderen te praten, maar ze zag niemand die zich te buiten ging aan drank. Voor een soldatenkamp was dat ongewoon. Aan de rand van het kamp gekomen zag ze een wachter op de grond liggen. Even dacht ze dat er blijkbaar in elk leger, hoe streng de discipline ook gehandhaafd werd, wel een dronkenlap zat. Toen zag ze plots de groter wordende donkere vlek onder de nek van de soldaat. Op het ogenblik dat ze wou roepen, boorde een wit gevederde pijl zich door haar keel. Gorgelend viel ze achterover en terwijl ze langzaam stikte in haar eigen bloed, zag ze een leger van ijsgeesten uit de neervallende sneeuw naar voren komen. Haar zicht kleurde langzaam rood. Rood ziet rood, dacht ze, en toen werd alles donker. Er was enkel nog koude en even later niets meer.

De wit en lichtblauw geklede aanvoerder van het witte leger bukte zich vanuit zijn zadel om de pijl uit de keel van de vrouw los te rukken. Haar rode haren waaierden uit rondom haar bleke hoofd en even bedacht hij hoe mooi deze aanblik was. Dat zou hij later nog kunnen gebruiken in één van zijn schilderijen. Hij liet zijn hyerdier even van het wegstromende bloed likken. De smaak van het warme bloed zou het dier alerter en moordlustiger maken in de strijd. Hij stak de pijl terug in de pijlenkoker die aan zijn zadel bevestigd was en trok zijn zwaard. Hij keek even opzij om zich ervan te gewissen dat zijn leger klaar was voor de aanval. Niemand mocht dit kamp levend verlaten. Zijn blik strak op de tenten gericht, stak hij zijn zwaard in de lucht en gaf het sein voor de aanval.

Weemoedig glimlachend keek de jonge krijger toe hoe Rood de tent verliet. Ze was de laatste drie jaar een echte vriendin voor hem geweest. Hij had nooit goed begrepen wat iemand met haar kwaliteiten in deze uithoek te zoeken had. Haar gedrag was dat van iemand die het gewend was bevelen te geven en ze was zeker niet onderontwikkeld. Hij vermoedde dat ze een verbannen edelvrouwe was, die echter niet bij de pakken was blijven zitten en hier een bloeiende herberg begonnen was. In Avelaso had hij ooit een verhaal gehoord over Rood, de dochter van de hertog van Fag. Ooit zou ze, verkleed als soldaat, mee uitgereden zijn op patrouille. Het fijne van het verhaal kende hij verder niet, maar het staat vast dat heel de patrouille werd gedood door bandieten. Rood werd gevonden door een schaapsherder, die haar enkele weken verzorgde. Toen ze terugkwam in het kasteel, bleek ze in verwachting te zijn. Ze had het kind gehouden, en was met de schaapsherder naar het noorden weggetrokken. Dat was nu zo'n twintig jaar geleden. De Rood die hij kende schatte hij

ongeveer veertig jaar oud: het zou dus wel eens om haar kunnen gaan. Hoewel Rood zo'n kleine twintig jaar ouder was dan hij, zag ze er nog heel aantrekkelijk uit. Ze hadden hun leuke momenten gehad, maar meer dan vriendschap was er tussen hen nooit geweest.

Toen ze weg was, bleef hij nog even liggen. Zuchtend stond hij recht en kleepte zich aan.

Plots hief hij het hoofd. Hij had het gevoel dat er iets niet klopte. Zijn instincten hadden hem nog nooit bedrogen. Snel gordde hij zijn twee kromzwaarden om en nam zijn tweehander. Hij ging in de tentopening staan. De twee wachters verscherpten hun aandacht. Soldaten aan de naburige kampvuren keken op naar hun bevelhebber en trokken hun wapens. Het gevoel van onheil scheen zich ook van hen meester te maken.

Plotseling begon de grond onder hun voeten te daveren. Ze werden aangevallen!

Te wapen roepen was al niet meer nodig. De kern van zijn leger stond al paraat. Ze wisten dat diegenen die zich aan de rand van het kampement bevonden ongetwijfeld snel onder de voet zouden gelopen worden.

"Blok!," riep de bevelhebber en de naburige manschappen haastten zich om in de vierkante verdedigingsopstelling te gaan staan. Een muur van schilden werd opgetrokken en terwijl het gedaver luider werd en er al geluiden van gevechten weerklonken, werden er speren naar buiten gestoken.

"Schutters!," riep de jonge krijgsheer. De voorste linies knielden en gaven zo ruim baan aan de boogschutters om de aanvallers te bestoken. Tussen de tenten door verschenen de aanvallers. Alles leek zich vertraagd af te spelen. Ze waren volledig in het wit gekleed en hun helmen glinsterden als waren ze van ijs gemaakt. Het wonderlijkste van al waren hun

rijdieren. De rode ogen van de paardachtige wezens straalden een angstaanjagende boosaardigheid uit. Ze snoeven hete adem uit hun wijd opengesperde neusgaten. Er stond schuim op hun bekken, bekken waar roofdierachtige tanden in flikkerden.

“Hyerdieiren!,” riep de jonge krijger. “Let op voor hun tanden en hoeven!” Zijn soldaten hadden nog nooit van zulke dieren gehoord, laat staan dat ze er al gezien hadden. Ze wisten echter goed genoeg dat hun leider wist waarover hij sprak.

“Pijlen, nu!” Een regen van pijlen daalde neer op de aanvallers. Verschillenden onder hen stortten uit hun zadel en ook enkele rijdieren gingen tegen de vlakte. Dit kon echter de stormloop van de Witte Krijgers niet stuiten. Er kon nog net een tweede salvo worden afgeschoten voor de eerste aanvallers zich op de muur van staal en vlees stortten. Even leek het of de verdediging het zou houden, maar al snel kwam er een tweede golf aanvallers op de verzwakte posities inbeuken. Langzaam maar zeker werden zijn mannen uit elkaar gedreven en ging de strijd over in gevechten van man tegen man. Zoals het hun geleerd was, vochten zijn manschappen in groepjes van drie. Zo beschermden ze elkaars rug en waren ze minder gemakkelijk te verslaan. Vele Witte Krijgers vielen onder de strijdvaardige handen van zijn centaer.

Hijzelf bevond zich samen met zijn twee luitenants in de hitte van de strijd. Rug aan rug velden ze de ene na de andere aanvaller. Hun belagers droegen metalen schouderstukken en blinkend witte helmen. Eén van hen, nog op zijn hyerdieir gezeten, velde één van zijn luitenants. Aan zijn rijkelijk versierde borstkuras te zien was het hun leider. Misschien dat de rest van de aanvallers zich zou terugtrekken als hij geveld werd. De jonge krijger viel uit naar de berijder die zijn slag afweerde en zijn rijdier zwenkte. De flank van het hyerdieir

botste tegen de jonge bevelhebber, die achterover werd geduwd tegen de rug van zijn kompaan. Hij waagde een volgende uitval op het moment dat het hyerdieir steigerde. Maar onder de trappelende hoeven brak het grote tweehandige zwaard. Hij trachtte nog zijn kromzwaarden te grijpen, maar daar maaiden de hoeven reeds naar zijn gelaat. Tevergeefs trachtte hij met zijn handen zijn hoofd te beschermen. Een hoef kwam zwaar op zijn arm en hoofd neer en plots was alles duister. De geluiden van de strijd stierven langzaam weg.

Diep in het ijs lag de grote zaal van haar paleis, volledig uitgehakt in de grootste ijsberg op het noordelijke continent. De muren en zuilen waren kunstig versierd met in het ijs uitgehouwen, gepolijste taferelen. Fakkels en kaarsen, op zekere afstand van de muren opgesteld, vulden de zaal met een geelblauwe gloed. Het wel twintig meter hoge plafond was echter amper verlicht. Op een verhoog aan het eind van de zaal stond een troon van ijs. De rugleuning was grillig doch indrukwekkend versierd en reikte helemaal tot aan het plafond, om een te worden met de gewelven. Op hun beurt gingen die over in gordijnen van ijs die langs de achterwand van de zaal tot aan de grond reikten. Alles was er op gericht om iedereen die hier binnenkwam een nederig en nietig gevoel te geven. Op de troon zat een jonge vrouw te wachten op de komst van haar trouwste dienaar. Haar kille, zwarte ogen leken dwars door de deuren en de muren van haar paleis te zien. Ze glimlachte. Hij was eindelijk terug gekomen. Nu kon het grote spel van start gaan dat haar tot heerseres van de hele wereld zou maken.

Roljöff naderde de grote ijsberg die centraal lag in het land Ys, nabij de ruïnes van Acheron. Gezeten op de rug van zijn

hyerdieir keek hij op naar de hoge smalle poort. Hij reed aan het hoofd van de grote strijdmacht die terugkwam van de laatste campagne. Ze waren net ontscheept. De wonderbaarlijke manier waarop hij hen vervoegd had tartte elke verbeelding: amper een klein uur geleden had hij zich nog op een bloeddoordrenkte sneeuwvlakte bevonden naast de herberg van Rood in Noord Avelaso, maar in enkele ogenblikken had hij de afstand van vele dagreizen overbrugd om zich plots in een klein gebouwtje in de haven van Acheron te bevinden. Deze manier van reizen was het geheime geschenk van zijn Vrouwe. Het was een privilege, voorbehouden aan haar meest trouwe onderdanen. Hij hield het angstvallig geheim. Ooit zou het misschien van groter nut kunnen zijn als meer mensen ervan wisten, maar nu verzweeg hij het uit angst voor wat zij hem zou aandoen indien hij het voortijdig verraadde.

De sneeuw kraakte onder de hoeven van de rijdieren en de koude wind leek dwars door zijn kleren te gaan. Aan het gemompel en het heen en weer schuiven in hun zadel was te merken dat ook zijn manschappen zich niet op hun gemak voelden in dit bastion van ijs. Een wolk stuifsnieuw deed zijn hyerdieir schrikken en bijna wegschuiven op de gladde weg. Een stevige ruk aan de teugels en enkele kalmerende woorden maakten het dier weer rustig. Waar de Dame deze dieren gehaald had was hem een raadsel. Ze leken op paarden, maar ze hadden lange haren, puntige tanden als van een grote kat, rode ogen en scherpe, getande hoeven. Altijd al had hij een zekere bewondering voor deze sterke dieren gevoeld. Ze waren sterker en hadden een betere uithouding dan eender welk paard hij ooit gezien had. Met hun aparte kenmerken waren ze het ideale rijdier voor in een veldslag, zoals onlangs nog was gebleken.

Toen ze de hoge poorten binnenreden, kwamen staljongens toegesneld om hun rijdieren over te nemen. Zijn mannen begaven zich naar hun onderkomen, waar ze onthaald zouden worden met warme soep en een heet bad. Na de helse rit door de ijskoude vlakten was dit meer dan welkom. Zelf zou hij nog even moeten wachten. Eerst ging hij verslag uitbrengen bij de Dame.

De koude in het paleis aan de Verloren Kusten kon hij moeiteloos verdragen. Dat was gewone koude van ijs en sneeuw. Maar hoe dieper hij in het koude kasteel binnendrong, hoe killer het werd. De bedienden die hij onderweg tegenkwam, gingen haastig uit de weg en de wachters gingen nog strammer in de houding staan.

Roljöff ging de ijzige troonzaal binnen. Telkens hij hier binnenkwam, leek het of zijn hart bevroor. De kilte en een onwerkelijke angst maakten zich van hem meester. Hij gaf echter geen krimp en zijn gelaat toonde geen enkele vorm van emotie. Hij was tenslotte de Eerste. Trouwens, angst vertonen voor de Witte Dame stond min of meer gelijk aan het tekenen van zijn eigen doodvonnis. Iedereen wist welke verschrikkelijke martelingen zij liet uitvoeren om de reden van de angst te achterhalen.

Net als anders schreed hij koel en beheerst door de lange troonzaal naar voren. Rustig en niet te snel, maar ook niet te traag, alle tekens vermijgend die op angst zouden kunnen duiden, naderde hij zijn meesteres.

Ze hield ervan diegenen die haar naderden rustig te observeren en te intimideren van op haar troon. Het leek wel of haar schattende blik hem doorboorde. Als hij niet beter wist, zou hij denken dat ze dwars door zijn blauwwitte harnas recht in zijn hart kon kijken. Dommere en angstiger mensen dan hij konden dat misschien wel denken, maar hij niet. Ondanks haar jeugdige uiterlijk was de Witte Dame al zeer

oud. Hij wist niet precies hoe oud, maar waarschijnlijk was ze veel ouder dan hij vermoedde.

Hij stopte op tien stappen van de troon en deed zijn helm af. Zijn gelaat vertoonde krachtige trekken, ondanks zijn niet meer zo jonge leeftijd. Een door weer en wind verweerd gelaat was het, met een litteken dwars over het linkeroog als bewijs van een leven vol strijd en wapengeweld.

Ze keek hem onderzoekend aan en het was net of hij haar kille vingers langs zijn ruggengraat voelde glijden. Hij kon nog net een rilling onderdrukken en zag op haar gelaat een zweem van een glimlach verschijnen die al even snel weer verdween, alsof hij het zich verbeeld had. Hij wist wel beter. Ze hield ervan wie voor haar verscheen een ongemakkelijk gevoel te geven.

“Rapport!” Haar strenge stem weergalmde onder het gewelf en leek wel van overal tegelijk te komen.

“Het is gegaan zoals gepland, mijn Vrouwe. Heel Noord Avelaso is nu ingenomen

door onze troepen. De bevolking is van mening dat de bannelingen teruggekeerd zijn en dat deel van het land voor zichzelf opeisen. De heerser van Avelaso zal er niet zo’n grote bedreiging in zien, daar het een woeste streek is waar hij toch al niet veel aan had. De weinige inwoners zijn gevlucht en het garnizoen dat de forten bezette is uitgeschakeld. Ik verwacht niet dat hij pogingen zal ondernemen om dat deel van zijn land te heroveren, ik ben er zelfs redelijk zeker van. Onze man ter plaatse heeft alles zeer goed onder controle. Het is voor ons de perfecte uitvalsbasis. Terwijl wij spreken is er al gestart met de bouw van de bruggen.”

De Witte Dame keek voor zich uit en leek in diepe gedachten verzonken. Na enkele minuten keek ze Roljöff aan. “En onze andere onderneming?”

“Ook die hebben we redelijk succesvol kunnen volbrengen, Mijn Vrouwe. Op mijn terugweg heb ik de manschappen vervoegd die van deze missie terugkeerden. De verslagen van hun commandanten klonken veelbelovend. Zoals u bevolen had zijn drie van onze schepen uitgevaren naar Dhûbh. Daar het op een eiland gelegen is, was het niet zo moeilijk iedere inwoner zo ziek te maken dat ze nog maar nauwelijks op hun benen konden staan. De speciale pakketjes die u ons meegaf hebben hun werk gedaan. Toen onze troepen aanvielen werd er maar weinig weerstand geboden. Voor zover we kunnen nagaan is iedere man van Dhûbh die aanwezig was, gedood. Het was al snel duidelijk dat de macht van de orde niet meer is wat ze geweest was. Er is al tientallen jaren geen Meester van Dhûbh meer geweest. De Meestertoren was duidelijk al jaren niet meer bewoond en zelfs hun buitenposten waren verlaten. Van hen zal Uw Vrouwe geen gevaar meer moeten verwachten.”

Ze keek hem koel aan en ondanks de koude voelde hij hoe zweet hem over de rug liep. Met een kille, afgemeten stem zei ze: “Wat bedoel je met ‘redelijk’, Roljöff? Je weet toch dat elke leerling, strijder of meester van Dhûbh moet gedood worden. Zolang dat niet is gebeurd, kunnen we altijd gevaar verwachten uit die richting.”

“Jawel, Mijn Vrouwe. Er zijn enkel nog de strijders van Dhûbh die ergens een post bekleden als wapenmeester of kapitein der wacht of zo. Ze werken in verschillende landen en voor verschillende heersers. Onze beste moordenaars zijn op pad om ze op discrete doch definitieve wijze uit te schakelen.”

“Zeer goed,” zei de Witte Dame. “Ik hoop dat ze mijn vertrouwen niet beschamen.”

De dreiging die hierin doorklonk was duidelijk genoeg voor Roljöff. Hij slikte en haalde bevend adem.

De Witte Dame fronste haar wenkbrauwen en keek hem doordringend aan. Enkele seconden leek het of er minieme tentakels aan zijn geest plukten, op zoek naar gedachten die daar niet hoorden te zijn. Een zweetdruppel liep in zijn oog en deed hem even knippen. Het gevoel verdween.

“Roljöff?” Haar stem klonk zacht door de zaal.

Roljöff keek haar aan. “Ja, Mijn Vrouwe?”

“Je ziet er moe uit. Rust een dag of twee uit en vertrek dan voor het volgende deel van onze plannen. En, Roljöff...”. De vrouwe keek hem strak aan. “Indien één van je moordenaars zou falen, neem dan zijn taak persoonlijk op. Het spreekt voor zich dat falen bestraft dient te worden, of niet?”

“Ja, Mijn Vrouwe.”

“Goed. Je kan gaan Roljöff.”

“Dank u, Vrouwe.”

Roljöff draaide zich om en verliet de zaal, erop lettend dat hij niet te snel liep.

“En uit de witte vergetelheid zal een man naar voor komen. Zijn zwarte kledij zal een weerspiegeling zijn van zijn vergeten verleden. Waar de duisternis komt zal hij licht brengen en hoop en mensen zullen weer moed vatten.”

De Bewaarders : Hfdst.1, vers 7

HOOFDSTUK 1

Een rood waas was al wat hij zag. Zijn hoofd voelde aan of er een boom op gevallen was. Vaag drong gekerm en geroep tot hem door. Hij trachtte rechtop te gaan zitten maar de wereld tolde en hij smakte weer neer. Langzaam kwam het gebeurde hem voor de geest. Er was een veldslag geweest. Hij had gevochten en het laatste dat hij zich herinnerde waren de hoeven van een vreselijk uitziend strijdros, vlak voor zijn gelaat. En toen niets meer. Complete duisternis. En voor de strijd was ... Het zweet brak hem uit en zijn hoofd bonsde. Hij slaagde er maar net in het opkomende gevoel van paniek te beheersen. Hij wist niet meer wie hij was. Alles wat zich voor het gevecht had afgespeeld was uit zijn geheugen gewist. Hij trachtte zijn ademhaling weer onder controle te krijgen en bleef stil liggen. Na een tijdje kwam hij weer tot rust en hij trachtte zijn ogen te openen. Zijn rechteroog plakte dicht met

geronnen bloed, maar met enige moeite kreeg hij het open. Even zag hij alles wazig. Al snel tekende de omgeving zich echter scherper af. Om zich heen zag hij lichamen liggen van soldaten en krijgs mannen. Hun banieren lagen onherkenbaar aan flarden gescheurd, lichtjes wapperend in het avondrood. Het gekreun van de stervenden drong langzaam tot hem door. Verder weg klonk het gekrijs van een strijdros in doodstrijd. Rondom hem was de sneeuw vertrappeld tot een slijkpoel. De zachtjes neerdwarrelende sneeuw vormde reeds een dun nieuw laagje. Hij rilde van de kou. Door en door nat als hij was, kon hij maar beter snel wat droge kleren te pakken krijgen. In één van de omvergeworpen tenten zou hij vast wel iets.

Een plotse beweging wat verderop trok zijn aandacht. Een figuur, gehuld in een rafelige mantel, liep tussen de gevallen door, zich af en toe bukkend. Naarmate zijn zicht verbeterde, zag hij nog meer wezens rondlopen in het schemerige licht. Lijkenpikkers. Hoog tijd dat hij hier weg was. Lijkenpikkers namen alles van waarde mee wat ze op een slagveld konden vinden. Als de eigenaar van iets waardevols nog niet helemaal dood was, hielpen ze hem wel een beetje.

Met moeite kwam hij overeind, steunend op een bebloed zwaard dat hij had opgeraapt. Zijn twee kromzwaarden hingen nog steeds aan zijn riem. Hij was ervoor berucht om ze met dodelijke precisie te hanteren, herinnerde hij zich vaag. Plots hoorde hij geschuifel vlakbij en een vage beweging in zijn ooghoek deed hem een fractie van een seconde verstijven. Maar dan namen zijn reflexen het over. Een snelle draai en een flits van staal deden de lijkenpikker met doorgesneden keel achterover strompelen. De paarse tong verstarde in de breed open mond van het wezen, waarin de puntige roofdierachtige tanden scherp afstaken tegen de grijze leerachtige huid eromheen.

Even stond hij te wankelen op zijn benen door deze plotselinge inspanning. Hij keek neer op de stervende lijkenpikker. Beurzen en allerhande sierraden waren uit de zakken van zijn omgevallen mantel gevallen. Die zou hij ook niet meer nodig hebben. Een snelle blik in het rond vergewiste hem ervan dat geen van de andere lijkenpikkers het gebeurde opgemerkt had.

Plots verstijfde hij. Die half omgevallen tent kende hij. Was dat zijn tent geweest? Hij was er zo goed als zeker van. Voorzichtig om zich heen kijkend strompelde hij naar de ingang van de tent en stapte naar binnen. Naast de omgevallen tafel lagen enkele perkamenten rollen en een kistje met schrijfgerei. Naast een brits stond een kist, half bedekt met een wollen deken. Hij deed de kist open en zag een stapeltje kleren liggen. Snel ontdeed hij zich van zijn doornatte en kapotte gevechtsplunje. Hij wreef zich droog en warm tot zijn huid gloeide en trok droge kleren aan. Hij doste zich volledig in het zwart uit. Zwart droeg hij het liefst. Daarover sloeg hij een onopvallende gevlekte mantel. Hij verbaasde hij zich van de vele zakken die erin zaten. De inhoud ervan zou hij later wel nakijken. Verder onderzoek van de kist leverde een stapeltje brieven en een drietal goed gevulde beurzen op. Onderin de kist vond hij een leren etui met werpmessen en een kleine handkruisboog. Ernaast een klein kistje met kleine flesjes en in papier gewikkelde pakjes. Snel laadde hij alles in een ransel die op de grond lag. Een tweede mantel en het wollen deken bond hij er bovenop, samen met het schrijfkistje en de perkamenten rollen. Het leek hem van belang alles mee te nemen. Toen hij met een zwaaiende beweging het ransel op zijn rug tilde, viel zijn oog op een handboog die onder de brits lag. Als ik wil blijven leven, moet ik ook eten, dacht hij. De boog ging mee, net als de bijhorende pijlkoker.

Voorzichtig stak hij zijn hoofd buiten de tent. De lijkenpikkers waren nog steeds in de buurt. De meeste kans om hier weg te geraken was zich voor te doen als één van hen. Hij strompelde de tent uit. Eerst bukte hij zich bij de dode lijkenpikker. Hij verzamelde de beurzen en sierraden die de snoodaard vergaard had en stak ze in zijn zak. Met een harde ruk aan de vuile mantel van de lijkenpikker deed hij het lichaam met flapperende armen weggrollen. Snel sloeg hij het stinkende geval om zich heen. Zo, nu was hij één van hen, zelfs met bijhorende geur. De mantel leek in geen maanden gewassen en stonk naar zweet en bloed. Welke richting zou hij nu uitgaan? Na even rond te kijken besloot hij naar het zuiden te gaan. Hij wist niet juist waarom, maar iets deed hem vermoeden dat hij daar nog iets te doen had. Wraakgevoel maakte zich van hem meester en hij moest even diep ademen om zijn plots opkomende woede te bedwingen. Enkele stappen verderop bukte hij zich en sneed met zijn dolk een beurs van een riem. De dode droeg een rood wapenkleeft met een witte arend op. Bekend, en toch ook weer niet. Hij ging weer verder. Af en toe bukte hij zich om een beurs af te snijden of een sierraad of ring van een dode te nemen die hij dan in zijn zak stopte. Even later stopte hij om zijn eerder opgeraapte zwaard te vervangen door een beter exemplaar met schede en riem. Het nieuwe zwaard ging onder de mantel en een veel gebruikte vechtschok deed dienst als nieuwe steun bij het lopen. Aan de rand van het slagveld gekomen, zag hij wat verderop de uitgebrande resten staan van wat eens een herberg was geweest. De aanblik ervan deed hem verstijven. Op de grond lag het lijk van een vrouw met vlammeend rood haar. De witte rijs op haar dode gelaat zorgde voor een scherp contrast met haar vurige haren, die als een stralenkrans om haar hoofd uitwaaierden. Een gevoel van verlies en verdriet kwam in hem op. Hij bukte zich en sloot haar levenloos

starende ogen. Hij had haar gekend. Hij had haar zelfs goed gekend en werd woedend omwille van het feit dat ze haar gedood hadden. Er was echter geen tijd om haar te begraven. Hij had dat de Grote Wolfbroeder deze dappere vrouw zou opnemen in zijn eeuwige rijk van Mist.

Hij keek nog even om zich heen en verliet het slagveld terwijl de zon langzaam onderging. Al snel had hij de weg gevonden die naar het zuiden liep.

Na een uurtje moeizaam stappen besloot hij dat hij nu wel ver genoeg zou zijn van het slagveld om veilig te kunnen rusten. Hij liep voorzichtig naar de beschutting van een aantal boompjes. Ze stonden een eindje van de weg. Zo er iemand op de weg liep, zou hij hier goed genoeg verstopt zitten. Met het deken om zich heen geslagen zette hij zich neer tegen een omgevallen boomstam om onmiddellijk in een onrustige slaap te vallen.

Gefladder van een vogel deed hem uit zijn koortsdromen opschrikken. Rillend keek hij op. Met half gespreide vleugels om zijn buit te beschermen zat enkele meters verderop een valk op de grond een muis te verorberen. De zon begon langzaam op te komen, en verspreide al een schemerig licht. Hij kon duidelijk de spoortjes zien die de muis in de sneeuw had achtergelaten. Sporen! Hij kwam snel half recht en keek paniekerig in de richting van de weg. Een zucht van verlichting slakend liet hij zich weer neerzakken. Blijkbaar had het vannacht nog wat gesneeuwd. Zijn sporen die van de weg naar zijn schuilplaats leidden waren toegedekt door een vers laagje sneeuw.

Het duizelde hem wat voor de ogen en een volgende rilling deed hem beseffen dat hij koorts had. Zou het van uitputting zijn, of was zijn wonde geïnfecteerd geraakt? Hij ging voorzichtig rechtop zitten en schudde de sneeuw van het deken alvorens het weer op zijn ransel te binden. Na wat

zoeken vond hij een lap stof die er redelijk proper uitzag. Hij nam een handvol sneeuw en drukte die tegen zijn hoofdwonde. Een scherpe pijn deed hem bijna het bewustzijn verliezen, maar al snel deed de koude sneeuw zijn verdovende werk. Hij wierp de ondertussen rood geworden sneeuw weg en scheurde een stuk van de lap stof. Zachtjes deppend trachtte hij de wonde zo goed en zo kwaad als het ging uit te wassen. De rest van de lap gebruikte hij om een provisoir verband aan te leggen. Zo zou er tenminste niet te veel vuil in komen. Hij nam een homp brood uit zijn ransel en begon dit met smaak op te eten. Een vuurtje maken om iets warmes te kunnen eten, wou hij niet riskeren. Daarvoor was hij naar zijn zin nog niet ver genoeg uit de buurt van het slagveld. Een geluid in de verte deed hem opkijken. Het kwam vanuit de richting van de weg. Voorzichtig sloop hij wat verder tot hij vanuit de dekking van een struik de weg kon gadeslaan.

Op de weg reed een groepje soldaten. Ze waren gekleed in witblauwe wapenrustingen en reden op de monsterlijke hyerdieiren. Het was tegen zulke soldaten dat hij gevochten had. De woede die in hem opkwam bij het zien van deze krijgers maakte hem duidelijk dat het hier om vijanden ging. Hij telde acht ruiters en één vreemdsoortig pakedier. Zoiets had hij nog nooit gezien, of wel? Het was grijswit van kleur en hield zo'n beetje het midden tussen een muilezel en een grote hagedis.

Het geschubde wezen droeg een immense last, maar scheen daar nauwelijks hinder van te ondervinden. Uit de zorgeloosheid waarop de soldaten met elkaar praatten kon hij opmaken dat ze hier blijkbaar niets te vrezen hadden. Dat betekende waarschijnlijk dat ze hier heer en meester waren. Langzaam zag hij hen uit het zicht verdwijnen in dezelfde richting als hij van plan was verder te reizen. Na wat twijfelen besloot hij toch maar om zich aan zijn oorspronkelijke

voornemen te houden. Hij zwierde zijn ransel op de rug en met de vechtstaf als steun volgde hij het groepje soldaten op een veilige afstand. De weg liet hij voor wat hij was. Het was wel iets moeizamer stappen, maar door in de dekking van de struiken en de meer en meer voorkomende bomen te blijven, zou hij minder kans lopen gezien te worden. Na een halve dag stappen gingen de vrijstaande bomen over in een dicht bos. Nu kon hij iets dichterbij de weg blijven. Hij had geen andere keuze, anders zou hij het risico lopen in het bos de verkeerde richting te volgen. Alleen de Grote Wolfbroeder zou dan weten waar hij was. Hij stopte even bij een kabbelend beekje om te drinken en zijn waterzak bij te vullen. Gedurende de rest van de dag zag hij buiten enkele dieren sporen geen enkel teken van leven meer. Het stappen op de oneffen bosgrond begon zijn tol te eisen. Uiteindelijk besloot hij toch maar om de weg te gebruiken. Dit zou sneller gaan en het zou vooral veel minder vermoeiend zijn. Hij voelde zich nog steeds redelijk zwak. De koortsaanvallen kwamen meer en meer opzetten. Meer dan eens moest hij zwaar steunend op zijn vechtstaf halt houden en wachten tot de oncontroleerbare rillingen en het duizelige gevoel verdwenen waren. Als hij een beetje oplette, kon hij wel tijdig dekking zoeken in het struikgewas tussen de bomen indien er iemand kwam opdagen.

Bij het invallen van de duisternis besloot hij nog even verder te stappen. Na een tweetal uren zag hij in de verte het schijnsel van een kampvuur. Waarschijnlijk de Witte Krijgers die het kamp voor de nacht opgeslagen hadden. De zekerheid dat ze er nog waren en blijkbaar niet echt sneller vooruitkwamen dan hij, gaf hem wat extra kracht. Die kwam vooral voort uit zijn woede voor de overvallers. Op een veilige afstand van het groepje soldaten en een eindje van de weg vandaan vond hij beschutting onder een dicht dennenbosje. De grond daar was relatief droog en hij legde zich neer, gewikkeld in zijn mantel

en deken. Het duurde niet lang voor de koortsrillingen hem overvielen en hij in een onrustige slaap viel vol beelden van bloed, zwaarden en vage gezichten.

Toen het stilaan licht begon te worden, werd hij wakker. Bewegen deed hem vreselijk pijn. Door de nachtelijke koortsen en het vocht van de nu mistige ochtend waren zijn spieren stram en pijnlijk. Na zich voorzichtig wat uitgerekt te hebben ging het al iets beter. De rest van de stijfheid zou wel overgaan als hij wat gestapt had. Na het eten van een stuk brood en een beetje gedroogd vlees, ging hij weer op stap. Het duurde niet lang voor hij aan de plek kwam waar de Witte Krijgers overnacht hadden. Enkel een uitgedoofd kampvuur en wat vertrappele grond duidden erop dat ze hier geweest waren. Plots viel zijn oog op een half vertrappele zak. Hij raapte hem op en ontdekte dat er nog enkele repen gedroogd vlees in zaten. Tot zijn verbazing zat er ook nog een kleine kruik in. Hoe die heel was gebleven, was hem een raadsel. Toen hij de stop eraf deed, kwam hem de zoete geur van mede tegemoet. Hij nam een slokje en voelde dadelijk een behaaglijke warmte door zich heen gaan. Hij weerstond aan de verleiding om er meer van te drinken, deed de stop er weer op en stopte de kruik en het gevonden vlees in zijn ransel.

Hij ging de weg weer op en vervolgde zijn tocht achter de Witte Krijgers aan. Na een tijdje trok de mist op. Van hier af kronkelde de weg langs de klifhelling enkele honderden meter naar beneden, tot aan de zeeëngte die Noord Avelaso scheidde van Avelaso. Zelfs tot hier boven kon hij tussen het gekrijs van de meeuwen het geruis van de golven horen. Gelukkig voor hem was de helling redelijk begroeid met struikgewas en hier en daar zelfs enkele bomen. Dit gaf hem toch een redelijke dekking. Terwijl hij voorzichtig de helling afdaalde, kwam hij stilaan onder de sneeuwgrens. Het was nog wel zeer winderig op de kliffen, maar de warmte van de

zon drong nu toch al iets beter door en deed zijn verkleumdheid langzaam wegebben. Aan de overkant van de zeeëngte kon hij het stadje Spilting reeds zien liggen. Aan deze kant van het water lag een klein dorpje van waaruit hij met wat geluk mee kon varen met één van de overzetschuiten. Op voorwaarde dat hij niet ontdekt werd weliswaar.

Enkele uren later kwam hij bij de voet van de kliffen aan. In een nabijgelegen bosje besloot hij het invallen van de duisternis af te wachten. Als het donker was, zou hij ongezien tot in het dorp kunnen geraken. Dat hoopte hij toch, en zo kon hij ondertussen wat uitrusten. In het ergste geval zou hij misschien zelfs moeten vechten, en dan kon hij maar beter uitgerust zijn.

Terwijl hij zo zat te wachten zag hij dat er vanop de klifweg een karavaan naar beneden kwam. De karavaan bestond vooral uit soldaten op hyerdieiren en wagens die voortgetrokken werden door die vreemde, hagedisachtige ezels. De wagens vervoerden vooral balken en planken en het leek erop dat ze van plan waren iets te bouwen. Hij moest zijn nieuwsgierigheid echter even bedwingen. Eerst en vooral moest hij een veilige plek zien te bereiken om te herstellen van zijn verwonding. Hij had nu heel de tijd door koortsrillingen en zijn hoofd bonsde van de pijn. Langzaam maar zeker viel de schemering in. Hij at rustig al het brood en het gedroogde vlees op dat hij nog over had. Als hij er nu niet in slaagde te ontsnappen aan de witte soldaten, had zijn eten toch geen nut meer.

Hij begon zich stilaan klaar te maken om het dorp te besluipen. De werpmessen bevestigde hij her en der op zijn lichaam zodat ze gemakkelijk te bereiken waren en de koker met kruisboogpijlen ging aan zijn riem. Hij smeerde zorgvuldig alle blinkende delen van zijn wapens in met slijk, zodat het maanlicht hem niet kon verraden als het erop

scheen. Tenslotte wikkelde hij een zwarte doek om zijn hoofd, waarbij enkel nog zijn ogen zichtbaar bleven. Hij deed dit alles met een vlotheid die jarenlange training en ervaring verried. Toen hij klaar was met zijn voorbereidingen, begaf hij op weg naar het dorp. Hoe dichterbij het naderde, hoe duidelijker het werd dat er nabij het water, ondanks het late uur, nog een drukke bedrijvigheid heerste. Langs de achtersteegjes sloop hij tussen de huizen door. Hij lette er wel goed op in de schaduwen te blijven. Ongezien bereikte hij de kade. De Witte Krijgers waren bezig met het afladen van de wagens van de karavaan. In de kleine haven zag hij overal wrakken van schepen rondrijven. Eén stond er zelfs nog in brand, wat een spookachtige rode gloed verspreidde over de haven. Het wonderlijkste van al was het grote witte schip dat er voor anker lag. Het was zonder twijfel het grootste schip dat hij ooit gezien had. Net als de wapenrustingen van de Witte Krijgers leek het wel van ijs gemaakt te zijn. Ook de bemanning van het schip was in het wit gekleed, waardoor het geheel een spookachtige sfeer uitademde. Balken en planken werden door een grote hijskraan aan boord van het schip geladen. Enkele soldaten die blijkbaar wacht liepen, slenterden naderbij en bleven op enkele meters van zijn schuilplaats staan. Hij hoorde ze praten over één of andere brug die ze aan het bouwen waren. Daar moest al dat materiaal natuurlijk voor dienen. Al snel werd duidelijk dat een stapel kisten en manden ook aan boord van het schip gebracht zouden worden. Hij besloot zijn kans te wagen. Van hieruit zou hij overduidelijk nooit met een overzetschuit mee kunnen. Die lagen nu allemaal op de bodem van de haven. De enige mogelijkheid was als verstekeling met het witte schip mee te varen om dan op de één of andere manier de brug die ze aan het bouwen waren, over te steken. Hij sloop stilletjes naderbij en onderzocht de inhoud van één van de kisten. Die bleek

vooral te bestaan uit lange nagels. De manden bleken gevuld te zijn met touwen. Snel haalde hij een aantal touwen uit één van de manden en verdeelde ze over enkele andere manden. Plots hoorde hij een kuchje en het geschraap van voeten over de stenen kade. Er kwam een wachter zijn richting uit. Hij had nog maar net zijn handkruisboog genomen of de man kwam vanachter de kisten en zag hem. Hij zag hoe de wachter zijn ogen opensperde van schrik. Maar nog voor de soldaat een waarschuwing kon roepen, lag hij achterover tegen de grond, een kruisboogpijl tussen de ogen. Hij sleepte snel het lijk uit het zicht. Niemand anders leek iets gehoord of gezien te hebben. Na even getwijfeld te hebben ontdeed hij de wachter van zijn helm en witte mantel. Een goede kromme dolk, die wel van ijs gemaakt leek te zijn, nam hij hem ook af. Dit alles zou misschien nog wel eens van pas kunnen komen. Hij rolde de wachter naar de rand van de kade en liet het lichaam stilletjes zakken tot de dode voeten het water raakten. Hij liet los en het lijk gleed met een zachte, bijna onhoorbare plons in het donkere water van de haven. Door de zware wapenrusting zonk het onmiddellijk, om hopelijk voor altijd uit het zicht te verdwijnen. Hij keek nog even rond, kroop hij dan snel in de grote mand en bedekte zichzelf met een rol touw. Zelfs zijn vechtstaf pastte erin. Het was even moeilijk om het deksel van de mand weer op zijn plaats te krijgen, maar uiteindelijk lukte het toch. Nu was het afwachten. De koorts kwam weer in alle hevigheid opzetten. Waarschijnlijk door alle inspanningen van die avond. Het duurde niet lang voor hij voelde hoe de mand werd opgepakt en wat verder weer neergezet. Er werden nog andere manden vlakbij gezet. Plots klonk er een kreet en ging hij de lucht in. Enkele momenten later kwam hij met zijn mand redelijk onzacht weer neer. Hij kon nog net een kreun van pijn onderdrukken. Te horen aan de geluiden bevond hij zich nu in het ruim van het schip. Hij besloot maar om het zich

een beetje gemakkelijk te maken, ondanks zijn benarde situatie. Het duurde niet lang voor hij door het zachte deinen van het schip in slaap viel.

Hij schrok wakker toen zijn mand met een onzachte klap neerkwakte. Even was hij gedesoriënteerd. Hij luisterde goed naar de geluiden om hem heen en vermoedde dat ze op de plaats van bestemming aangekomen waren. Door spleetjes in het vlechtwerk van de mand kon hij een glimp van de omgeving opvangen. Het was nog donker, maar het getijl van de vogels duidde erop dat het nu niet lang meer zou duren voor de zon opkwam. Hij schoof de rol touw die op hem lag uit de weg en lichtte het deksel van de mand een beetje op. Er leek geen wachter in de buurt te staan en zo te zien was het uitladen zo goed als gedaan. De geur van het zoute water leek hem hier sterker dan voordien en hij vermoedde dat hij nu niet zo ver meer van de Grote Maerzee was. Eén van de touwen van de hijskraan knapte af en met donderend geraas stortte een lading zware balken naar beneden, waarbij een bemanningslid verpletterd werd. Scherp gegil klonk door merg en been en de nabije soldaten renden naar de plaats van het ongeval. Snel maakte hij gebruik van de situatie om uit de mand te kruipen, waarbij hij een rol touw meenam. Die zou hij vast wel kunnen gebruiken. Gebukt liep hij naar een gebouwtje in de buurt. Het gebouwtje stond op palen, waardoor zich een smalle ruimte bevond tussen de grond en de vloer. Dit was een ideale plek om zich te verstoppen. Het zou er heel de dag relatief donker blijven en niemand zou daar iets te zoeken hebben. Van daaruit had hij trouwens een zeer goed uitzicht op de fjord en de werkzaamheden die er aan de gang waren. Het kleine gebouw was blijkbaar een voorraadschuurtje. Er was een gat in de vloer waardoor enkele appels naar beneden waren gevallen. Ze waren nog best eetbaar en zeker welkom om een beetje op

krachten te komen. De aanhoudende koortsaanvallen begonnen stilaan hun tol te eisen.

Het schip had blijkbaar niet aan de kust afgemeerd, maar aan het middelste eiland. Hij kon zien dat de ondiepe geul tussen het ene en het andere eiland overbrugd was met een brede, stevige brug. Er zouden vier wagens naast mekaar op kunnen rijden. Hij vroeg zich af wat men over de brug wou vervoeren, dat ze zo breed werd gebouwd. De grote vaargeul tussen het middelste en het meest zuidelijke eiland werd door een al even brede constructie overbrugd. Ze leek te drijven op het water, maar de breed uitstaande drijfvlakken zorgden blijkbaar voor een grote stabiliteit. Met zware kettingen die in het water verdwenen, was het geheel stevig verankerd. In het midden van de brug stonden twee torens waarop duidelijk zichtbaar enkele soldaten stonden. Ook op de brug liepen soldaten rustig heen en weer.

Hij liet het uitzicht even voor wat het was en begon rustig nadenkend een appel te eten. In zijn hoofd begon zich al een plan te vormen om hier weg te geraken.

Enkele uren later deden opeenvolgende luide bevelen hem opschrikken uit zijn gedachten. Het schip stond blijkbaar op het punt af te varen. Een aantal soldaten ging aan boord van het schip, terwijl zo'n kleine tweehonderd soldaten achterbleven in het kampement op de zuidkust van Noord Avelaso. Zij waren over het algemeen minder bewapend en hij veronderstelde dat dit een soort genietroepen moest zijn. Aan boord van het schip werden de zeilen gehesen en het begon langzaam op de brug af te stevenen. Op het ogenblik dat hij zich afvroeg hoe het schip de zee zou bereiken, begon de brug tussen de twee torens in te bewegen. Vanuit de torens werden de middelste stukken van de brug opgehaald, zoals de ophaalbrug van een kasteel. Het schip voer erdoor en de brug werd weer neergelaten. Hij zag het schip de punt van het

eiland ronden en wegvaren in noordelijke richting. Waarschijnlijk terug naar de haven waar het vandaan kwam, waar dat ook mocht wezen.

Voor zijn ontsnapingsplan moest hij wachten tot het donker was. Zijn hoofd bonsde van de pijn. Moe als hij was, besloot hij eerst nog een appel of twee te eten en dan wat te slapen.

Hij werd wakker door een luid geklingel. Dit had hij vanmiddag ook al eens gehoord. Toen waren de meeste soldaten naar een grote tent gegaan waar al heel de voormiddag een rookpluim opsteeg. Blijkbaar was dat het signaal voor het eten. Hij zag in de vallende schemering soldaten met hun kommen gaan aanschuiven bij de tent.

Dit was het moment. Bijna iedereen zou aan het eten zijn en de wachtposten zouden staan mopperen dat ze honger hadden. Ze waren dan hopelijk wat minder oplettend.

Hij nam zijn bezittingen en begon steels langs de met hoge grassen begroeide waterkant te sluipen. Tegen de tijd dat hij bij de brug was aangekomen, was het al redelijk donker. Op de relingen van de brug stonden nu brandende fakkels en boven op de torens waren grote vuurpotten ontstoken. Het was zoals hij gedacht had. Om de brug een grotere stabiliteit te geven hadden de bouwers een soort grote drijfvlakken in elkaar gestoken, waarop de brug was gebouwd. Langs heel de basis van het bouwsel liep een smal pad, bedoeld om eventuele herstellingen aan de brug te kunnen doen. Zo stil mogelijk glipte hij dat smalle werkpad op. Doordat het afwisselend onder de brug of er vlak langs liep, kon hij goed in de schaduw blijven. Terwijl hij langzaam de brug overstak, hoorde hij af en toe met ingehouden adem hoe de wachters boven zijn hoofd heen en weer liepen. Hij moest wel voorzichtig zijn. Het pad was niet altijd goed te zien en een misstap zou hem zeker en vast in het water doen belanden. Nat en koud was hij al genoeg geweest de afgelopen dagen.

Maar een plons zou de aandacht van de wachters trekken en dat moest hij tot elke prijs vermijden. Bij het middelste deel van de brug moest hij even over een touwbrug lopen. Het gekraak van het touw onder zijn gewicht klonk hem zeer luid in de oren. De wachters schenen het echter niet op te merken. De hele houten constructie deed immers niets dan kraken en piepen door de deining van het water. Een beetje gekraak meer of minder zou niemand echt opvallen. Aan de overkant gekomen sloop hij tussen de struiken en de bomen naar de andere oever van het laatste eiland. Aan de brug die daar lag, stonden vier soldaten op wacht. Stilletjes in zichzelf vloekend, merkte hij op dat deze brug nog niet af was. De houten constructie stak nog maar enkele meters ver het water in en stopte daar. Een grote stapel bouwmaterialen verraade dat ze echter niet lang zouden wachten met het afmaken van het bouwwerk. Vlak naast de brug lag een klein bootje. Als hij dat kon bereiken...

Zijn krijgsbuit zou hem nu goed van pas komen. Hij zette de helm op en deed de witte mantel om die hij had buitgemaakt. Zo uitgedost stapte hij rustig op de vier Witte Krijgers af, zijn kruisboog klaar onder zijn mantel en in zijn andere hand een werpmes. Toen hij de soldaten op een drietal meter genaderd was, zag hij dat de dichtstbijzijnde krijger plots wantrouwig werd. De soldaat beval hem halt te houden, maar in plaats daarvan wierp hij de witte mantel van zich af. Twee soldaten vielen in minder dan geen tijd rochelend achterover. De ene met een werpmes en de andere met een kruisboogpijl in de keel. Terwijl hij zijn kruisboog naar één van de twee overblijvende wachters wierp, trok hij in een vloeiende beweging zijn twee kromzwaarden. Hij weerde de aanval van de krijger af met zijn ene zwaard terwijl hij hem met het andere diep in de buik stak. Gillend plooiden de witte krijger dubbel en viel op de grond. Hard roepend viel de

overgebleven witte krijger hem aan. Door de hevigheid van de aanval kon hij even niets anders doen dan zich verdedigen. Een flitsende tegenaanval maakte echter al snel een einde aan het gevecht en terwijl het hoofd van zijn laatste tegenstander nog over de grond rolde, was hij al onderweg om zijn werpmes en kruisboog terug te halen. Zorgvuldig veegde hij het bloed van zijn zwaarden alvorens ze weg te steken. Uit de verte hoorde hij al geroep. Het gevecht was niet onopgemerkt gebleven. Hij moest hier snel weg, maar eerst nog even iets doen. Hij sloeg haastig een vaatje pek stuk en wierp dit omver. Een brandende fakkel erin en met luid gebulder sloegen de vlammen over op de voorraad planken en balken bestemd voor de bouw van de brug. Dat zou hen wel even oponthoud geven. Snel klom hij in het bootje en begon zich, afduwend met de lange stok, te verwijderen van het eiland. Luid geroep wees erop dat de lijken ontdekt waren. Hij besepte net dat hij de witte helm nog op had toen een luide klap hem voorover wierp in de boot. Even werd alle lucht uit zijn longen geperst en toen voelde hij een stekende pijn in zijn schouder. Geraakt door een pijl... Nog meer pijlen boorden zich in het bootje. Hij zette de helm af en liet zich over de rand van het bootje het water in zakken. Al watertrappende duwde hij het bootje met zijn ransel in voor zich uit. Er volgden geen pijlen meer, waarschijnlijk was hij al buiten het bereik van hun bogen. Hij had echter de kracht niet meer om zich weer in het bootje te hijsen. Uitgeput bereikte hij de oever. Hij nam zijn ransel en steunend op zijn stok wankelde hij zo snel hij kon van het water weg. Door de val in het bootje was ook zijn hoofdwonde weer gaan bloeden. Het werd dag, maar hij waagde het niet te stoppen. Goed oplettend bleef hij zich voortslepen, om zich zo ver mogelijk van de kust te verwijderen. Met wat geluk waren zijn achtervolgers niet stoutmoedig genoeg om hem in het binnenland te volgen. De dag ging voorbij als een droom. Hij

herinnerde zich nog vaag een weg overgestoken te hebben. Het werd al donker toen hij de rand van een bos bereikte. Tussen de bomen door zag hij een vaag lichtschijnsel. Na een korte aarzeling besloot hij er toch maar naartoe te gaan. Hij had hulp nodig, dat stond vast. Aan de rand van een kleine open plek bleef hij even staan. Enkele meters verderop stond een klein huisje met ernaast een stal. Rook kringelde op uit de schoorsteen en een flauw lichtschijnsel scheen door het raam. Hij wankelde tot aan de deur en klopte aan. De deur werd op een kier geopend en een jonge vrouw keek verschrikt naar buiten.

“Verschoning, jonge dame,” zei hij, “maar zou ik hier de nacht kunnen doorbrengen?”

De angstige blik van de jonge vrouw ging over in een bezorgde blik toen ze het vuile verband rond het hoofd van de jonge man zag. Een straaltje bloed kwam er onderuit gelopen. Na een korte aarzeling deed ze de deur verder open. “Ja, natuurlijk, kom binnen.”

Hij knikte dankbaar en zette een stap naar voor. Zijn ogen rolden in hun kassen en met een zucht viel hij voorover de hut binnen. Verschrikt sprong de jonge vrouw achteruit. Toen ze de pijl uit de rug van de jonge man zag steken werd ze bleek van afschuw. Ze bukte zich en sleepte de jonge man de hut in, de deur dicht stampend met haar voet. Hierbij zag ze de tatoeage op de zwaardhand van de jonge krijger. Ze bleef even besluiteloos staan. “Wel, man van Dhûbh, wat moet ik nu met u aan?”

Enkele uren later stond Khyra haar handen te wassen. Ze had de jonge man tot op haar bed gesleurd. Heel voorzichtig had ze eerst de pijl doorgesneden. Gelukkig was de gewonde jongeman bewusteloos. Hij kreunde wel wat , maar dat was dan ook alles. Dan had ze hem van zijn kleren ontdaan en was

ze met een scherp, heet mes in de weer geweest om de pijlpunt te verwijderen. Ze zuchtte van opluchting toen bleek dat die niet te diep zat en er geen belangrijke delen geraakt waren. Ze dacht eerst dat dit de ergste wond was. De jonge man voelde heel koortsig aan: misschien was ze wel ontstoken. Toen dat niet het geval bleek, deed ze het verband van zijn hoofd. Dat was wel een heel lelijke wonde. Het litteken zou echter volledig verstopt zitten onder zijn haar als de wonde eenmaal genezen was. Hij zou er misschien wel een pluk witte haren aan overhouden, dat had ze ooit nog gezien. De wonde was diep en ontstoken. Nadat ze de wonde had uitgewassen, kon ze zien dat hij gelukkig geen schedelbreuk had opgelopen. Ze legde een nieuw verband aan en gaf hem een koortswerende drank. Het duurde niet lang of de jonge man zakte weg in een rustige, droomloze slaap.

Terwijl ze haar handen afdroogde, bekeek ze hem nader. Ze had al heel veel verhalen gehoord over de mannen van Dhûbh, maar dit was de eerste keer dat ze zo iemand zag. Hij zag er maar gewoon uit, vond ze. Niet ongewoon groot of gespierd, wel met hier en daar wat kleine littekens van eerder opgelopen wonden. Het eelt op zijn handen verried zijn krijgerstatus, maar verder was hij een jonge man zoals dertien in een dozijn. De blauwe tatoeage op zijn schouder verried wel zijn afkomst. Hij kwam uit het Nordland. Ze wist dat het een ruwe eilandengroep was waar veel stormen en onguur weer heersten en dat het er hard moest zijn om te leven, maar dat was ook alles. Ze zette zich op een stoel bij de haard en begon rustig de gaten in zijn gewassen kleren te verstellen. Zijn mantel was een wonderlijk kledingstuk. De binnenkant was bezaaid met zakken in verschillende formaten en overal stak wel iets in. Een doosje met holle naalden, inbrekersgerei, een houten fluit, een lang mes, touw voor strikken, een zakje steentjes, een slinger, een zakje metalen bolletjes, een

zegelring, een aantal flesjes en kleine pakjes... te veel om op te noemen. Het was haar een raadsel. De mannen van Dhúbh stonden als zeer eervol en dapper bekend en hier had ze er één met alle attributen van een dief en moordenaar. De zegelring wees erop dat hij van hoge komaf was, zoveel was wel duidelijk. Haar nieuwsgierigheid won het tenslotte van haar schroom en ze begon zijn ransel te doorzoeken naar één of andere aanwijzing betreffende zijn identiteit. Ze schrok wel van de rijkdommen die hij met zich meesleurde. Enkele goed gevulde beurzen en een zak vol sierraden. Plots stootte ze op een pakje brieven. Na een moment van twijfel besloot ze die toch maar niet te lezen en ze stak ze terug weg. Wat ze wel gezien had, was dat de brieven allemaal gericht waren aan dezelfde persoon: de Heer Gewo van Dhúbh. Zou dat zijn naam zijn?

Hij werd wakker in een zacht bed. Buiten was het al licht en de deur van het kleine huisje stond open, waardoor er een frisse bries naar binnen kwam. Het huisje rook naar gedroogde kruiden. Hij ging voorzichtig rechtop zitten en keek de kamer rond. Het was eenvoudig maar gerieflijk ingericht. Bij de haard, waarboven een pot hing te pruttelen, stond een gemakkelijke stoel. Tegen het raam aan stond een tafel met twee stoelen en een krukje en in de hoek stond een kast. Aan het voeteneinde van het bed waarop hij lag, stond een kist waarop zijn bezittingen en zijn kleren lagen. Zijn kleren! Plots beseftte hij dat hij enkel nog zijn onderbroek aanhad en dat zowel zijn schouder als zijn hoofd in het verband zaten. Hij stond voorzichtig op en kleedde zich langzaam aan. Hij moest zich even aan de tafel recht houden toen een te plotse beweging zijn hoofd deed tollen. Voorzichtig, met zijn vechtstaf als steun, ging hij naar de haard en schepte een kom van de heerlijk ruikende soep uit. Hij ging ermee naar de deuropening en wierp een snelle blik

om zich heen. Dan ging hij op de bank zitten die tegen de gevel van het huisje stond. Zich koesterend in de aangename warmte van de zon at hij rustig zijn kom soep leeg. Hij streek even over zijn kin toen hij een druppel soep naar beneden voelde lopen, en liet van de schrik bijna zijn kom vallen. Hij had een baard van minstens een week oud en hij was er zeker van dat hij geen volle baard had gehad toen hij hier was aangekomen. Een lichte paniek maakte zich van hem meester. Hoelang had hij geslapen en wat was er inmiddels allemaal gebeurd? Hij kon zich nog vaag een gevecht herinneren, zijn vlucht van het slagveld en dat hij zich verstopt had voor de Witte Krijgers. Daarna was er het gevecht aan de brug geweest en was hij plots geraakt door een pijl in zijn rug. Hij herinnerde zich slechts flarden van zijn tocht, tot aan een verlicht raam in het bos. Verder bleef alles vaag en veraf, alsof hij de afgelopen dagen in een droom had geleefd.

Hij bekeek zijn hand. Op de binnenzijde van zijn pols stond een kleine tatoeage. Het was een kleine ronde tekening met in het midden een zon die een maan bevatte. Er stonden nog twee halve maantjes langs, omgeven door enkele punten. Op zijn andere pols stond ook een tatoeage: een kleine zwarte cirkel van ongeveer één centimeter groot, met een witte doodskop. Op het voorhoofd stond een rune geschreven. Deze tatoeage vervulde hem met trots, maar wekte tegelijk een soort afschuw bij hem op. Hij wist diep in zich wat het betekende, maar kon er geen vat op krijgen. Hij staarde voor zich uit, diep in gedachten verzonken.

“Je zou nog niet op mogen zijn,” klonk een stem van naast het huis. Hij keek op en zag een jonge vrouw staan. Ze droeg een slobberbroek en een nauwsluitend leren vest. Haar lange koperkleurige haren waren achter op haar hoofd samengebonden in een staart en haar blauwe ogen keken hem bezorgd aan. Ze was blijkbaar enkele strikken gaan nakijken

want aan een riempje in haar hand bungelden twee dode konijnen. Hij haalde zijn schouders op, wat een hevige pijscheut tot gevolg had die hem deed verstijven. "Zie je wel," zei ze.

Hij keek haar schaapachtig grijnzend aan. "Het gaat wel, hoor."

Ze zuchtte en er verscheen een flauwe glimlach op haar lippen. "Ik ben Khyra," zei ze. "Hoe mag ik jou noemen, vreemdeling?" Ze zag hoe alle kleur wegtrok uit het gelaat van de jonge man.

"Ik zou het echt niet weten," zei hij stilletjes. "Ik weet niets meer. Niet wie ik ben, wat ik ben, wat ik allemaal gedaan heb. Enkel de afgelopen dagen herinner ik mij, maar ik vrees dat ik nog wat dagen gemist heb. Is het niet?," vroeg hij terwijl hij aan zijn baard voelde.

"Je hebt twaalf dagen geslapen," zei Khyra. "Je hebt zware koorts gehad door die diepe hoofdwonde. Ze was ontstoken. De verbanden mogen er wel stilaan af denk ik, maar zolang je sliep liet ik ze er liever aan. Je ging soms nogal wild tekeer in je koortsdromen." Khyra zag toe hoe de jongeman schrok en vervolgens stilletjes voor zich uit mompelde: "Twaalf dagen, wat zou er intussen allemaal gebeurd zijn?"

Voorzichtig zei ze: "In je ransel zit een stapeltje brieven. Ik heb ze niet gelezen maar ze zijn allemaal gericht aan Gewo van Dhûbh. Ik veronderstel dat dat je naam wel eens zou kunnen zijn. Je bent tenslotte toch een man van Dhûbh!"

Hij keek op. "Brieven. Ja, ik had die meegenomen." Hij sprong op en moest zijn best doen om zijn evenwicht te bewaren. Khyra duwde hem zachtjes weer neer op de bank. "Ik zal ze wel even gaan halen," zei ze. Na enkele ogenblikken was ze reeds terug en gaf ze de brieven aan de vol ongeduld wachtende jonge man. Hij griste de brieven uit haar hand en keek enkele minuten lang naar de buitenkant van de

omslagen. Aan de Heer Gewo van Dhûbh stond erop. Hoe langer hij naar de naam keek, hoe meer hij overtuigd raakte dat dit echt wel zijn naam was. Hij had wel het gevoel dat dit niet zijn volledige naam was. Hij knikte en keek op naar Khyra, die vragend terugstaarde. Hij knikte nog eens: "Gewo," zei hij. "Dat is mijn naam, ik ben er zeker van."

Hij aarzelde even en vroeg toen: "Man van Dhûbh, wat bedoel je daarmee?"

Khyra ging naast hem op de bank zitten. "Dhûbh is een soort school voor krijgers en strategen op het eiland Yzren. Zij die de opleiding voltooien, worden mannen van Dhûbh genoemd. Het zijn één voor één zo goed als onfeilbare krijgers. Ze leven verspreid over de hele wereld waar ze zwaardmeester zijn, generaal of andere gelijkaardige hoge functies bekleden. Ze zijn te herkennen aan een tatoeage op de binnenkant van de pols van hun zwaardhand. Net als bij jou. Je draagt ook hun kenmerkende zwarte kledij. Alles wijst erop dat je één van hen bent."

Gewo keek naar de brieven in zijn hand. Hij draaide de bovenste omslag om en deed hem open.

Khyra stond recht en ging het huisje in. Hij zou de inhoud van de brieven misschien liever voor hem houden en als hij er iets over te vertellen had, zou ze dat later wel te horen krijgen. Trouwens, als ze vanavond iets te eten wilden, moest ze stilaan beginnen koken. Een lekkere konijnenstoofpot zou Gewo wel terug wat op krachten brengen. Terwijl ze bezig was met het bereiden van hun avondmaal, dacht ze na over de afgelopen twee weken.

Eerst had ze bezoek gehad van Lodewic, een welgesteld koopman uit Potra. Ze hadden ooit wel iets gehad samen, maar eens ze hem wat beter kende, had deze beminnelijke man zich ontpopt tot een gemeen creatuur. Ze had de relatie verbroken, maar dat wou maar niet tot hem doordringen. De

laatste keer dat hij hier was geweest, had hij weer eens een huwelijksaanzoek gedaan. Ditmaal had ze hem kordaat en niet echt zacht de deur gewezen met de boodschap om nooit meer terug te komen. Hij had buiten nog een kwartier staan roepen en tieren en gedreigd dat hij haar dan wel kwaadschiks zou komen halen. Woedend was hij weggegaan.

Toen twee avonden later op haar deur geklopt werd, dacht ze eerst dat hij teruggekomen was. Na een snelle blik door het raam zag ze dat er een onbekende voor de deur stond. Voorzichtig deed ze de deur op een kier open, het grote vleesmes dat ze van de tafel gegrist had verstopt achter haar rug. Toen de jonge man, die om onderdak vroeg voor de nacht, bewusteloos neergevallen was, zag ze de tatoeage op zijn pols. Een man van Dhùbh! Dat zou haar kans wel eens kunnen zijn om hier weg te geraken. Ze had zijn wonden verzorgd en hem twaalf dagen lang verpleegd. De koorts waarvan ze aanvankelijk dacht dat die zijn dood zou worden, trok uiteindelijk weg dank zij haar koortswerende drankjes en ontsmettende wondkompressen. Toen was de jonge man plots op en buiten soep aan het drinken. Ze dacht even dat alles in orde was, maar toen bleek hij zijn geheugen kwijt. Wat nu gedaan?

Hij zat daar nu oude brieven te lezen in de hoop iets meer over zichzelf te weten te komen. Hopelijk zou hij meer ontdekken dan enkel zijn naam.

Gewo las zijn brieven voor de tweede keer door. Ze waren spijtig genoeg niet echt verhelderend. De meeste waren marsorders voor zijn centaer. Blijkbaar was hij bevelhebber geweest van een centaer van de legers van Avelaso, met als thuisbasis Kars. De op één na recentste brief ging over een overplaatsing naar het regiment in Spiewacht. Hij veronderstelde dat hij daarheen op weg was toen zijn leger aangevallen en uitgemoord werd. De laatste brief ging over de

verkoop van zijn huis met inboedel in Kars. Hij was duidelijk niet van plan geweest ooit nog naar Kars terug te keren. Hij zuchtte en leunde achterover. Waar moest hij beginnen? In Kars? Of zou hij naar Dhúbh moeten gaan? De dampen van een heerlijk geurende konijnenstoofpot kwamen het deurgat van het huisje uitgewasemd. Hij merkte dat hij begon te watertanden en stond op om het huisje binnen te gaan. Misschien zou hij Khyra wel in vertrouwen moeten nemen. Ze had zijn leven gered en hij zou tenslotte toch iemand moeten vertrouwen. Hij stond op en keek nog even om zich heen. Gewo, dat klonk wel goed. Hij had trouwens echt het gevoel dat die naam bij hem hoorde. Hij had terug een naam!

Gewo draaide zich om en ging het huisje in. "Ruikt lekker," zei hij terwijl hij naar zijn ransel liep en er de brieven weer instopte. De tafel was al gezet en hij ging op de stoel zitten die hem de gelegenheid gaf door het raam naar buiten te kunnen kijken. Khyra glimlachte en schepte voor beiden een stevige portie uit. Even was het stil terwijl ze aan het eten waren.

"Je bent echt wel een Heer," zei Khyra. Gewo keek vragend op. "Je eet rustig en beheerst, ook al rammel je van de honger. Je gebruikt je lepel en mes zoals het hoort, slurpt niet als je drinkt en maakt complimentjes over hetgeen je eet. Een doorsnee soldaat zou zich normaal gezien zo niet gedragen."

Gewo at rustig verder. Het was lang geleden dat hij nog zo'n lekkere en toch simpele maaltijd gegeten had. Met een schok besepte hij dat het hem aan thuis deed denken. Maar waar was thuis?

"Ik was blijkbaar een centaerhoofd van de legioenen van Kars," zei hij, opkijkend naar Khyra. "De brieven zijn vooral marsorders. De laatste twee brieven gaan over het verkopen van mijn huis in Kars en mijn overplaatsing naar Spiewacht. Ik veronderstel dat ik dan maar naar Kars moet reizen in de hoop daar wat meer te weten te komen."

“Je gaat niet naar Kars,” zei Khyra heftig opstaand. “Je gaat helemaal nergens naartoe zolang je niet volledig hersteld bent van je verwondingen. Ik wil niet dat mijn oplapwerk voor niets is geweest.” Gewo leek op het punt te gaan tegenpruttelen, maar de boze, vastberaden blik die Khyra hem toewierp, deed hem al snel inbinden. Ergens vond hij de hele situatie best grappig, maar hij durfde het niet aan met haar te lachen. Ze was in staat hem een mep te verkopen en hij wist dat hem dat op dit moment geen goed zou doen.

“Rustig, rustig,” zei hij, zijn armen in de lucht stekend. “Ik zou het heel leuk vinden hier nog wat op krachten te komen, ik wou je alleen niet verder lastig vallen. Je hebt tenslotte al zoveel voor me gedaan.” Haar blik verzachtte zich en ze ging weer zitten. “Ik wil hier gerust nog een weekje blijven als je het goed vindt,” ging hij verder. “Als ik dan wat meer op krachten gekomen ben, kan ik de reis naar Kars aanvangen.”

“Ik denk dat je beter niet naar Kars gaat,” zei Khyra voorzichtig.

Gewo keek haar vragend aan. “En waarom denk je dat?”

“Zei je niet dat je naar Spiewacht gestuurd werd als hoofd van het garnizoen daar?”

“En, wat is daar mis mee? Dat lijkt me toch een goede functie. Ik moet toch iets goeds gedaan hebben om een dergelijke beloning te verdienen,” zei Gewo. Zijn stem werd echter onzeker toen hij zag hoe Khyra hem ietwat medelijdend aankeek.

“Wat ik nu ga zeggen zal niet leuk zijn om te horen, maar ik vind toch dat je dit moet weten.”

Gewo leunde naar voor. Khyra was stiller gaan spreken en voelde zich duidelijk niet zo erg op haar gemak. “Gewo, Spiewacht is de meest vergeten uithoek van Avelaso. Iedereen die daar gelegerd is, is op de één of andere manier in

ongenade gevallen bij de heerser van Avelaso en is naar daar overgeplaatst om uit zijn omgeving weg te zijn."

Gewo liet zich met een bleek gelaat achterover vallen tegen zijn stoelleuning. In ongenade gevallen?

Khyra ging verder: "Ik denk dat je overplaatsing naar Spiewacht en de verkoop van je huis in Kars twee goede redenen zijn om je de eerste jaren niet meer in Kars te vertonen. Je zou er waarschijnlijk snel herkend worden. Mannen van Dhûbh zijn nu eenmaal niet zo alom vertegenwoordigd de laatste jaren. En ik vrees dat als men je daar herkent, dat je dan wel eens iets ergs zou kunnen overkomen. Je moet je overplaatsing naar Spiewacht eigenlijk zien als een permanente verbanning uit Kars.

Gewo keek Khyra redelijk vertwijfeld aan. "Waar moet ik dan wel beginnen?"

Khyra dacht even na. "Ik stel voor dat je nog een goede week hier blijft en de tijd gebruikt om wat te rusten en weer in conditie te komen. Over een week trekken we dan naar het zuiden. In Midwacht zijn er tempels van verschillende orden waarvan de priesters naar verluid wonderbaarlijke dingen kunnen doen. Misschien kunnen ze jou je geheugen teruggeven."

"We?," vroeg Gewo.

Khyra knikte: "We!," zei ze kordaat. "Ik ben niet van plan mijn hele leven hier in deze hut te blijven leven. Ik heb altijd al wat meer van de wereld willen zien en nu heb ik eindelijk een goede reden om erop uit te trekken en deze plek hier eens en voor altijd achter te laten."

"We zullen nog wel zien," zei Gewo. Khyra leek nog iets te willen zeggen, maar Gewo's blik weerhield haar van verdere repliek. Ze zou het er later nog wel met hem over hebben en als ze het goed aanpakte en hem het idee gaf dat hij zelf besloot haar mee te nemen, zou ze haar zin wel krijgen.

De dagen van de daaropvolgende week gingen rustig voorbij. Khyra deed wat ze gewoon was te doen. Ze zorgde voor haar kippen, maakte haar kruidendrankjes en zalven en deed de gewone huishoudelijke klussen. Gewo begon stilaan zijn spieren te oefenen en zwaardvechtoefeningen te doen. Hij begon wandelingen te maken en na enkele dagen kon hij de afstanden reeds al lopend afleggen. Zijn conditie verbeterde snel en het werd duidelijk dat het niet lang meer zou duren voor hij volledig hersteld was. Af en toe zag Khyra dat hij zijn brieven stond te lezen. Waarschijnlijk in de hoop toch nog iets meer te ontdekken. Op een avond had hij alle zakken van zijn mantel leeggemaakt om de inhoud ervan te bestuderen. Zijn gelaat vertoonde ondertussen geen enkele emotie. Khyra had dan ook niet het flauwste idee van wat er in zijn hoofd omging. De andere avonden was hij vooral bezig zijn wapens te poetsen of één van de kaarten te bestuderen die hij had meegebracht.

Khyra was bezig enkele vers gemaakte zalven in potten te doen en te verzegelen. Zo zou ze hen zonder probleem kunnen vervoeren. Het was nu al zes dagen geleden dat Gewo bij bewustzijn gekomen was. Hij was weer de bossen in getrokken om te gaan oefenen met zijn zwaard. De eerste dagen was hij steeds met tollend hoofd en lijkleek terug gekomen. Nu leek hij sterker en sterker te worden, en Khyra vermoedde dat hij nu stilaan zou willen verder reizen. Ze had het er met hem niet meer over gehad, maar als ze niet mee mocht, zou ze hem gewoon volgen. Dat zou hij haar toch niet kunnen verbieden.

Ze hoorde een gerucht bij de deur en dacht dat Gewo al terug was van zijn oefeningen. Dat was snel, zou hij zich niet goed voelen? Ze draaide zich om en liet met een verstikte kreet de pot zalf vallen waar ze mee bezig was. Met een luide klap viel de pot stuk. In de deuropening stond Lodewic haar wellustig

grijnzend op te nemen. “Wel, liefje,” zei hij, “ik had je toch gezegd dat ik terug zou komen?”

Khyra’s hart sloeg over en met een door woede en angst verstikte stem zei ze: “Maak dat je wegkomt. Ik wil je vunzig lijf hier niet meer zien.”

“Maar liefje toch,” zei Lodewic, “is dat nu een manier om tegen je toekomstige echtgenoot te spreken? Ik heb je gewaarschuwd dat je me hoe dan ook zult huwen en vandaag kom ik je halen.”

“Nooit zal ik met je meegaan, dan maak ik me nog liever van kant,” zei Khyra.

“Ik had al gedacht dat je er zo over zou denken. Spijtig, maar dan moet het maar op de harde manier.” Lodewic stapte opzij en drie potige bullebakken stapten haar huisje binnen. Ze stapten grijnzend op haar toe en even trachtte ze zich nog te verweren. Ze schopte om zich heen en gilde zo luid als ze kon, maar het mocht niet baten. Ze wierpen zich op haar en ondanks haar heftige verzet werd ze op de grond gewerkt. Haar handen werden ruw vastgebonden op haar rug en ze werd bij haar haren overeind gesleurd. Eén van de mannen propte een vuile doek in haar mond.

“Ah, dat is beter,” zei Lodewic, “ik begon al hoofdpijn te krijgen van al dat gegil.”

Khyra werd het huis uitgesleurd. Ze zag vijf paarden staan. Blijkbaar hadden ze er voor haar ook een meegebracht. Gewo zou haar waarschijnlijk niet gehoord hebben, en dan nog zou hij tegen deze vier bullebakken niet veel kans gemaakt hebben in zijn verzwakte toestand. Ze werd op een paard getild en zodra de anderen opgestegen waren, vertrokken ze.

Vertwijfeld keek Khyra nog om zich heen of ze Gewo nergens zag.